

CỬU PHI  
LỘ HƯƠNG

# Oánh âm

Biên  
tập  
Xoài

# OÁNH TÂM

Tác giả: Cửu Lộ Phi Hương

Editor: Xoài

Độ dài: 4 chương

Thể loại: Linh dị, thần tiên ma quái, ân oán giang hồ, cổ đại, SE

Nhân vật chính: Oánh Tâm, Trần Ngọc

Truyện được edit và chia sẻ tại [traixoailluoibieng.wordpress.com](http://traixoailluoibieng.wordpress.com) và  
[wattpad @traixoailluoibieng](https://www.wattpad.com/@traixoailluoibieng)

Tạo eBook: DTV



[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

**DTV-EBOOK**  
**<https://www.dtv-ebook.com>**

# GIỚI THIỆU

Là ai đoạt tâm ai?

## Tiết tử

Ngọc Trần là một sát thủ ưu tú, lúc giết người không hề có tạp niệm, sau khi giết người cũng hoàn toàn chưa từng sợ sệt bao giờ.

Nhưng sau khi giết Oánh Tâm, Ngọc Trần lại bắt đầu thường nhớ tới nàng.

Oánh Tâm tựa như đã trở thành một u linh như thế nhân thường nói, xuất hiện trong giấc mộng của hắn, đột nhập vào tâm trí của hắn, thỉnh thoảng còn xuất hiện trước mặt hắn chỉ trong một cái nháy mắt, khiến hắn thất thần.

Hắn đi càng xa thì càng suy nghĩ nhiều hơn. Đột nhiên hắn lại nghĩ đến một từ mà trước kia Oánh Tâm đã từng nói với hắn, nhưng hắn lại không hiểu: tưởng niệm.

Oánh Tâm tựa như đã biến thành giọt mưa trong mây, cơn gió nhẹ bên hồ, còn biến thành cái chau mày giữa chân mày hắn.

Ngọc Trần rất hoang mang. Hắn không biết rốt cuộc mình đang bị cái gì nữa. Thời điểm ở cùng một chỗ với Oánh Tâm, khi nhìn thấy nàng cười hắn cũng cảm thấy bình thường, khi nàng âm ỉ cũng thấy bình thường, nhưng sau khi hắn giết nàng, thân ảnh của Oánh Tâm ngay lập tức như bị mất khống chế, luôn xuất hiện trong cuộc sống của hắn, từng giây từng phút, ở khắp mọi nơi, chưa từng dừng lại.

Càng về sau, đường đi càng dài, sự xuất hiện của Oánh Tâm ngày càng nhiều hơn, gần như đã ảnh hưởng đến lộ trình của hắn. Thế nên mỗi khi nhớ tới nàng, hắn đều sẽ bước đến ven đường, tìm một bóng cây ngồi xuống, sau đó từ trong ngực lấy trái tim của Oánh Tâm ra, mở ra tầng tầng lớp lớp vải bao phủ, nhìn trái tim hệt như hòn đá màu đen của nàng mà ngẩn người.

Đây là trái tim Ngọc Trần đã lấy ra sau khi giết chết Oánh Tâm. Hắn dự định sẽ đem nó về làm thuốc.

Trái tim của Oánh Tâm vừa cứng vừa đen, tuyệt đối không giống bộ dạng mỉm cười bình thường của nàng chút nào.

Lúc Oánh Tâm cười...

Ngọc Trần ngẩng đầu, nhìn thấy hoa lê trong rừng rì rào rơi xuống. Hẳn nghĩ, lúc Oánh Tâm cười nên là như thế, hệt như cơn gió mùa xuân, mơn man trên mặt, lại còn có thể an ủi lòng người. Cũng chính trong thời khắc thoáng chốc này, hẳn như đã trở lại cái ngày mình động thủ với Oánh Tâm...

# Hồi 1

Tên nữ chính là Oánh Tâm, có nghĩa là trái tim trong suốt, thuần khiết.

Ngày đó là sau tiết Kinh Trập[1] một ngày, Oánh Tâm vẫn đang quét sân như thường lệ. Hẳn từ bên ngoài trở về, một thân y phục bị mưa đêm xối ướt, mái tóc ướt sũng dính lên mặt. Oánh Tâm ngẩng đầu nhìn hẳn.

[1] Ngày 5 hoặc 6 tháng 3

Nàng mấp má môi, thanh âm hơi trầm, mặt mày rũ xuống, hình như có chút ủy khuất, “Em hâm rượu cả một đêm cũng không đợi được chàng về uống.”

Một ngày trước, bọn họ còn hẹn nhau vào ngày Kinh Trập này sẽ cùng nhau ở trong phòng uống rượu ấm, yên lặng lắng nghe sấm chớp, cùng ngắm mưa xuân rơi.

Nhưng ngày này đã trôi qua. Năm sau, cũng sẽ không còn một ngày như thế nữa.

“Rốt cuộc tối qua chàng đã đi đâu?” Nàng nhìn hẳn, dường như lại có hơi đau lòng, “Cũng không biết trú mưa nữa. Để em giúp chàng lấy khăn lau mặt, chàng tranh thủ thời gian lau người đi.” Nàng buông chõng xuống, quay lưng lại định đi vào nhà.

“Oánh Tâm.” Hẳn gọi tên nàng. Oánh Tâm nghiêng đầu, thanh kiếm bên hông hẳn cũng đã được tuốt ra khỏi vỏ, mũi kiếm đặt ngay phía sau lưng Oánh Tâm. Trên lưỡi kiếm còn đọng lại những giọt mưa đêm rơi vào vỏ kiếm, phản chiếu ánh nắng của mặt trời mới mọc, lóe ra ánh sáng lạnh lẽo.

“Ta trở về là để giết cô.” Hẳn bình tĩnh nói ra lời này. Thân hình Oánh Tâm hơi cứng đờ, lập tức chậm rãi xoay người lại.

Nét mặt của nàng bình tĩnh hơn so với tưởng tượng của hẳn quá nhiều.

Dường như Oánh Tâm vẫn luôn như thế này. Lúc hẳn mở miệng nói ra một sự việc có thể khiến người khác giật cả mình thì nàng vẫn luôn luôn bình tĩnh tiếp nhận. Song khi gặp phải những sự việc có thể xem là vô cùng bình thường, chỉ có như thế mà thôi thì nàng thường sẽ lại đỏ cả vành mắt.

Hẳn vẫn luôn không lý giải được nàng.

“Chàng nhất định phải... Động thủ ngay ngày hôm nay sao?”

Những câu hỏi của nàng, cũng hầu như giống như thế, không hề theo lẽ thường.

Không thềm để ý là hẳn đang muốn giết nàng, mà lại chỉ để ý thời gian hẳn muốn giết nàng mà thôi.

“Phải.” Hẳn cũng không có thói quen nói nhiều, “Nhất định phải là hôm nay.”

“Tại sao?”

“Vì hôm qua ta đã biết, cô đã động tâm với ta. Mà nhiệm vụ của ta chính là, sau khi cô đã động tâm với ta thì phải giết cô.”

Oánh Tâm cười cười, “Nếu thế thì từ ngày chàng gặp em thì chàng đã có thể giết em rồi.” Nàng nói xong lời này, lại trầm mặc một lúc, “Chàng có thể... dời lại một ngày không? Hôm nay em... không muốn...”

“Nhiệm vụ của ta không thể bị trì hoãn.”

Vừa mới nói xong, thanh kiếm của hẳn hướng về phía trước, không có chút do dự nào, một kiếm xuyên tim.

Oánh Tâm nhìn thanh kiếm cắm ở lồng ngực, lại ngẩng đầu nhìn hẳn. Nàng không có bao nhiêu biểu tình ai oán, thậm chí ngay cả sự thống khổ cũng chẳng có bao nhiêu, thân thể chậm rãi bị rút đi khí lực, ngã vào vũng bùn đọng lại sau một đêm mưa trên mặt đất.

Kỳ thật Ngọc Trần cũng không phải muốn đỡ lấy nàng. Hẳn chỉ là muốn mổ tim nàng, cho nên nhất định phải ôm nàng vào trong ngực để thuận tiện động thủ.



Trước khi xé toạc lồng ngực của Oánh Tâm, Ngọc Trần thấy nàng vẫn luôn nhìn hẩn, trong ánh mắt là một thứ tình cảm mà hẩn không tài nào hiểu nổi.

Ngọc Trần vẫn luôn là một người không nguyện ý hỏi quá nhiều. Hẩn không có bất kì sự tò mò gì về Oánh Tâm, hay có thể nói, hẩn không hề có bất kì sự tò mò nào về vạn vật trên thế gian. Cho nên, Oánh Tâm là ai cũng không quan trọng, vì sao nàng không muốn chết đi vào hôm nay cũng không quan trọng, với hẩn mà nói, chỉ có kết quả mới quan trọng.

Nhưng giờ này khắc này, khi nhìn thấy ánh mắt của Oánh Tâm, hẩn bỗng nhiên lại nghi ngờ, tò mò. Hẩn hỏi, “Cô đang nhìn cái gì vậy?”

Oánh Tâm dùng hết khí lực cuối cùng, giơ tay lên, ngón cái chạm vào gương mặt hẩn, nhẹ nhàng lau mặt hẩn một cái, cảm giác ướt át trên da dần lan ra. Hẩn cứ tưởng đó là nước mưa, nhưng Oánh Tâm lại nói, “Đừng khóc, em đã sớm biết sẽ có ngày hôm nay.”

Hẩn khóc?

Nhưng hẩn không hề cảm giác tâm tình của mình có bất kì sự rung động gì. Cho nên nhất định là do Oánh Tâm nhìn lầm.

“Rượu hâm trên bếp vẫn còn ấm, chàng uống xong thì rời đi đi.” Nàng nói xong, chậm rãi nhắm mắt lại, hơi thở cũng dần dần biến mất, “Lên phía Bắc đi, gió mát.”

Nàng biết sau khi hẩn giết nàng sẽ đem tim nàng về phía Bắc. Nhưng làm sao nàng lại biết được?

Ngọc Trần không có cách nào hỏi được. Nàng đã chết rồi, lưu lại một nghi vấn vĩnh viễn không có lời giải đáp.

Tiếp đó Ngọc Trần moi tim nàng, thỏa mãn ước nguyện của nàng uống cạn rượu hâm trên bếp, sau đó mang tim Oánh Tâm lên đường.

Sau ngày hôm nay, hẩn muốn rời bỏ gió xuân nắng ấm ở Giang Nam, một đường đi đến lên phía Bắc, nhân lúc Bắc quốc vẫn còn trời đông giá rét, giao tim của nàng cho đường chủ để ông chữa thương, kéo dài tuổi thọ. Hay có thể nói là mạng đổi mạng.

## Hồi 2

Gió xuân hiu hiu thổi, như dũi theo cước bộ của hãn lên phía Bắc. Lộ trình của Ngọc Trần thập phần trôi chảy, ngoại trừ việc thân ảnh của Oánh Tâm thỉnh thoảng lại xuất hiện trước mặt hãn thì Ngọc Trần cũng không cảm thấy có gì không ổn, chỉ là khiến bước chân của hãn hơi chậm lại mà thôi.

Huynh đệ trong giáo phái có người đến thúc giục hãn, kêu hãn mau mau về phía Bắc, thuốc dẫn không thể bị trì hoãn. Nhưng đối với nhiệm vụ này, hãn lại cảm thấy mình chưa bao giờ lực bất tòng tâm đến thế. Hãn đi không nhanh, Oánh Tâm cũng thường hay xuất hiện, thậm chí hãn còn bắt đầu hoài nghi, hãn có thật là đã giết nàng hay chưa.

Nàng như chưa hề chết đi vậy, bằng không thì tại sao lại sinh động như thật như vậy, xuất hiện ở khắp mọi nơi.

Tiết thanh minh, mưa phùn mịn mù. Hãn đi ngang qua một quán rượu, cô nương bán rượu bận rộn như đưa thoi, trong thoáng chốc, hãn lại nhớ về ngày mùa thu năm ngoái.

Đó là ngày hãn tìm tới Oánh Tâm. Nàng cũng hết như thế này, đứng giữa quán rượu vô cùng bận rộn, tay chân lạnh lẽ, thần sắc chuyên chú.

Hãn cố ý bước đến, làm cho Oánh Tâm đang bưng rượu đựng phải hãn. Oánh Tâm vội vàng xin lỗi, nhưng trong nháy mắt khi nàng ngẩng đầu lên nhìn thấy hãn, Oánh Tâm ngây ngẩn cả người, xin lỗi cũng quên, giúp hãn lau rượu cũng quên, tiếng la hét phía sau của khách nhân cũng quên.

Khi đó nhiệm vụ của hãn chính là làm cho Oánh Tâm động tâm với mình. Bên trên đã dặn đi dặn lại, nhất định phải kiên nhẫn đợi đến khi nàng động tâm với hãn, sau đó thì giết người moi tim.

Nhưng Ngọc Trần cũng không biết tiêu chuẩn của việc động tâm là gì, thế nên hắn cũng không biết ngay lần đầu tiên Oánh Tâm gặp hắn, hay có thể nói là sự sững sờ trong nháy mắt đó, hắn đã có thể lấy đi được trái tim của nàng.

Hắn lưu lại bên người Oánh Tâm, theo nàng đi bán rượu, cùng nàng đi về nhà. Hắn không biết cách làm người khác động tâm, cho nên điều hắn có thể làm chính là tận lực chờ đợi bên người cô nương này, khi nhắc vật nặng sẽ giúp nàng một tay, gặp lúc nguy hiểm sẽ bảo hộ nàng an toàn.

Oánh Tâm ngay vừa mới đầu đã ngượng ngùng nói với hắn: “Nếu chàng, chàng thích ta thì có thể đến nhà ta để cầu hôn. Ta không có phụ thân, chỉ có một người ca ca. Ca ca của ta trước kia từng bị thương... Chàng chỉ cần cho huynh ấy ăn kẹo thì cái gì huynh ấy cũng đáp ứng với chàng hết.”

Đây chính là biến tướng của việc cho hắn đi cửa sau đây mà.

Trong chuyện này Ngọc Trần vẫn hiểu rõ ràng. Hắn phân tích qua một lần, nếu một cô nương kêu một người cầu hôn với nàng ấy thì chắc chắn cô nương đó là đã động tâm.

Nhưng huynh đệ trong giáo phái của hắn lại không cho là như vậy.

Bọn họ phân tích với hắn, trường hợp này có lẽ không phải là động tâm, có thể chỉ sự ỷ lại. Một cô nương không cha không mẹ, còn phải làm lụng, sinh sống với một ca ca ngu ngốc thì dĩ nhiên sẽ muốn gả mình cho một mối xứng đáng. Cái này gọi là tiện tay, không phải là động tâm.

Ngọc Trần cho rằng, số nữ nhân bên người huynh đệ trong giáo phái của hắn có đếm cũng không hết, cho nên chắc hẳn bọn họ là người hiểu rõ bộ dáng chân thật của nữ nhân nhất.

Thế nên Ngọc Trần tin bọn họ, cho rằng Oánh Tâm vẫn chưa động lòng với hắn.

Nhưng cứ ngây ngốc chờ mãi ở đây cũng không phải là biện pháp tốt, thế nên huynh đệ trong giáo phái của hắn đã an bài người trói ca

ca của Oánh Tâm lại, muốn Ngọc Trần đóng vai anh hùng cứu mỹ nhân.

Nhưng chẳng ai ngờ rằng, ca ca của Oánh Tâm trước kia từng bị thương, đầu óc không được tốt, thân thể lại càng không được tốt, bị trôi một đêm trong trời tuyết giá rét, thế mà đã chết rồi.

Oánh Tâm và Ngọc Trần “vượt qua muôn vàn khó khăn” để đến cứu ca ca của nàng, nhưng thứ bọn họ thấy được chỉ là một cỗ thi thể.

Ngọc Trần xưa nay vẫn luôn là người không bao giờ quan tâm đến việc chăm sóc người khác. Nhưng tại thời điểm đó, hẳn bỗng nhiên có hơi không được tự nhiên. Hẳn cũng không thể lí giải được sự không tự nhiên này là loại cảm xúc gì, nhưng tiếp đó ánh mắt của hẳn lại không tự chủ được mà dán chặt lên người Oánh Tâm.

Hẳn nhìn nàng, lực chú ý một chút cũng không bị chuyển dời đi nơi khác.

Dựa theo sự lí giải của Ngọc Trần thì bây giờ Oánh Tâm hẳn là phải gào khóc thảm thiết.

Nhưng nàng lại không khóc, chỉ lẳng lẳng nhìn thi thể của ca ca mình, bước lên phía trước, ôm lấy thi thể của huynh ấy, thật lâu sau cũng không động đậy, cũng không nói chuyện. Dường như, cứ như vậy mà bình tĩnh tiếp nhận chuyện này.

Về sau... Thời gian sau đó dường như cũng như không có gì thay đổi. Sau khi Oánh Tâm chôn cất ca ca của mình thì nàng vẫn bán rượu qua ngày như thường, chỉ là nét mặt của nàng hết như đã bị cơn tuyết mùa đông đông cứng, rất ít khi cười.

Huynh đệ trong giáo phái lại nói với Ngọc Trần, nói rằng nội tâm Oánh Tâm chắc chắn đang rất khổ sở, kêu hẳn lợi dụng cơ hội làm cho nàng vui vẻ.

Thế nhưng phải làm thế nào mới khiến một cô nương trở nên vui vẻ? Hẳn không biết. Hẳn suy nghĩ thật lâu, nhớ ra ca ca của Oánh Tâm thích ăn đường, Oánh Tâm cũng thích ăn đường, huynh muội bọn họ

thích nhất là bánh ngọt hoa quế đường của Vương Đại sát vách nhà mẹ đẻ của họ ở trấn trên, chỉ là qua mùa thu thì không có hoa quế, Vương Đại nương không làm bánh hoa quế đường[1] được, hơn nữa mùa đông làm cho tuyết lớn phủ đầy núi, con đường giữa hai thị trấn cũng không thông, cho dù có bánh ngọt thì cũng không ai đem đến bán.

[1] 1cbf8d2e0a097ca72ba4b28b2bd56899.png

Lần đầu tiên Ngọc Trần rời khỏi Oánh Tâm, băng qua núi tuyết rờn rã cả một ngày đến trấn trên, đứng trước cửa hàng của Vương Đại nương gõ cửa hết nửa ngày, bộ dạng chẳng khác gì một tên cướp bóc, cầm đao uy hiếp Vương Đại nương lấy bánh ngọt đường từ trong kho tồn ra, dọa đến mức cả nhà bọn họ lo sợ run rẩy đưa bánh cho hẳn. Sau đó Ngọc Trần ném thỏi bạc lại, xoay người rời đi, để lại một nhà Vương Đại nương sững sờ nhìn đồng bạc trắng bóc.

Lúc hẳn trở lại, toàn thân đã phủ đầy tuyết. Oánh Tâm đang ngồi trong sân lạnh như băng, không làm bất cứ thứ gì, ngón tay cũng bị đông lạnh đến đỏ bừng.

Lúc Ngọc Trần đi vào nhà, Oánh Tâm chậm rãi quay đầu lại nhìn hẳn, khi cổ nàng chuyển động tựa hồ cũng có thể nghe được thanh âm cứng ngắt.

Oánh Tâm nhìn hẳn thật lâu, “Chàng không đi?”

“Ta lên trên trấn mua bánh hoa quế đường cho cô.” Ngọc Trần lấy bánh hoa quế đường từ trong ngực ra. Đi rờn rã cả nửa ngày, bánh hoa quế đường trong ngực hẳn cũng đã bị đông cứng ngắt.

Oánh Tâm ngơ ngác nhìn khối bánh ngọt, lại ngơ ngác ngửa đầu nhìn hẳn, một lát sau đã òa khóc.

Nước mắt của nàng rơi xuống nhanh đến mức khiến cho Ngọc Trần không có thời gian chuẩn bị, mà nàng lại chỉ khóc trong chốc lát vậy mà lại nín khóc mỉm cười. Oánh Tâm cầm bánh hoa quế đường, cứ vừa khóc rồi lại cười như vậy, đứng trong sân hết nửa ngày.

Ngọc Trần thật sự không thể hiểu được nàng.

Khóc là đau khổ, cười là vui vẻ, vậy rốt cuộc bây giờ nàng đang vui vẻ hay là đau khổ đây?

Thời điểm người thân duy nhất của nàng qua đời, nàng không khóc, nhưng lại bởi vì một hộp bánh ngọt mà khóc thành dạng này.

Mặc dù không hiểu nhưng hẳn cũng không hiểu kì.

## Hồi 3

Ngày hôm sau, có một huynh đệ trong giáo phái nói cho hần biết, Oánh Tâm đã động tâm với hần.

Ngọc Trần vốn là nên tin tưởng huynh đệ của mình, nhưng trong nội tâm của hần lại luôn có một thanh âm nói với hần, không, không phải, nhất định là không nhanh đến vậy, nhất định là không sớm đến như vậy.

Hần tiếp tục kề cận bên người Oánh Tâm, từ đầu đông đến cuối đông, bọn họ ở cùng một chỗ vượt qua mùa đông cực kì lạnh lẽo này, tuyết lớn ngoài phòng thường có thể rơi dày đến tận đầu gối.

Oánh Tâm rất sợ lạnh, mà Ngọc Trần lại rất thích những lúc tuyết rơi, tuyết càng lạnh thì hần lại cảm giác mình lại càng tự tại. Có đôi khi, trong đêm tuyết lớn trắng xóa, hần thậm chí còn nằm mơ, trong mộng hình như là một phòng giam trong một sơn động băng tuyết, hần bị giam ở bên trong, một thân tuyết trắng, mái tóc màu trắng, xiêm y màu trắng, ngay cả lông mi cũng là màu trắng.

Bên ngoài nhà giam là Oánh Tâm quần áo tươi tắn. Nàng thường đứng ở bên ngoài quét tuyết, cũng thường xuyên ngẩng đầu nhìn hần mỉm cười. Nụ cười kia giống như là một đóa hoa nở trong tuyết, vừa nhỏ, vừa mềm yếu nhưng lại có thể khiến người khác muốn đặt vào lòng mà nâng niu, trân quý.

Nhưng mỗi khi cảm xúc của hần vừa được khơi lên một chút thì giấc mộng ngay lập tức tan biến. Lúc hần tỉnh lại, hết thấy đều đã hóa thành hư vô.

Hần rất ít khi nhớ về quá khứ, cũng rất ít khi nằm mơ, chỉ bằng mấy hình ảnh ngắn ngủi giống nhau thế cũng rất khó khơi gợi được lòng hiếu kỳ của hần.

Hần vẫn bồi tiếp Oánh Tâm như thường ngày, cho đến một đêm rét lạnh, tuyết lớn phủ quanh nhà, Oánh Tâm không có cách nào đến được

quán rượu nên liền ở trong nhà hâm rượu, uống cùng hấn vài vò. Oánh Tâm uống say, nằm sấp trên bàn, mắt cong cong nhìn hấn cười.

Nàng vươn tay, dùng đầu ngón trỏ chạm vào đầu ngón của hấn đặt ở trên bàn, nói, “Mọi người đều nói tay đứt ruột xót, Ngọc Trần, trái tim của chàng có thể cảm giác được em đang chạm vào nó không?”

Ngọc Trần không có cảm giác. Xúc cảm ấm áp trên ngón tay thuận thể lan ra khắp cánh tay hấn, nhưng lại không chạm đến được tới trái tim. Tất cả mọi nhiệt độ, khi đến tới bộ ngực hấn thì liền không có cách nào xâm nhập vào trong.

“Không cảm thấy gì cả.” Hấn thành thật trả lời.

Lời nói vừa ra khỏi miệng thì hấn mới nhớ tới huynh đệ trong giáo phái vẫn thường xuyên nói cho hấn biết, đối với nữ nhân thì không thể quá thành thật. Nếu như các nàng hỏi người có cảm giác gì hay không, vậy thì người nhất định phải nói có.

Hấn nghĩ mình có lẽ trả lời không chính xác, đang muốn đổi đáp án thì Oánh Tâm lại cười. Cô nương say khướt, nụ cười nhìn đẹp mắt hơn lúc bình thường một chút.

Nàng nhìn hấn, lại nhẹ nhàng đụng đụng đầu ngón tay của hấn, “Ngọc Trần, chàng như thế này rất tốt, rất rất tốt.” Nàng mơ hồ nói, “Chàng nhất định phải tiếp tục như thế, bảo vệ chính mình thật tốt.” Nói xong thì nàng liền ngủ mê man.

Hấn nhìn một bên mặt đang vừa ngủ vừa mỉm cười của Oánh Tâm, cảm giác mình thật sự không hiểu rõ được cô nương này.

Cảm xúc của nàng, chính nàng, bây giờ thêm cả lúc nàng chết đi, hấn đều không hiểu.

Nhưng cho dù hoang mang đến thế nào, trì hoãn đến đâu thì hấn cuối cùng vẫn đã đặt chân đến phía Bắc.

\*\*\*\*

Trong Tuyết Nhạn đường.

Là nơi mà hấn đã lập lời thề tận hiến[1].



[1] Thành tâm cố gắng hết sức lực.

Tại sảnh chính, hắn gặp được người đường chủ mà hắn đã lập lời thề.

Đường chủ mặc một thân áo bào đen, sắc mặt so với trước kia thì tái nhợt hơn một chút. Ngọc Trần dâng trái tim của Oánh Tâm được bao bọc tầng tầng lớp lớp lên, đường chủ hồ hững cầm lấy, nhìn thoáng qua, sau đó tiện tay ném sang một bên.

Trái tim đã bị biến đổi đến mức đen sì kia của Oánh Tâm cứ như vậy mà lăn ra từ nhiều lớp vải bố, nằm trên mặt đất, giống hệt như một khối thịt hư thối ngay cả chó cũng không thèm để ý.

Ngọc Trần nhìn trái tim kia, một lời cũng không nói.

“Tại sao ta lại hạ lệnh cho người đi lấy trái tim này, người chắc cũng đã biết?”

“Thuộc hạ biết. Đại nạn của đường chủ đang đến gần, cần tim của nữ tử đã động tâm để kéo dài tính mạng.”

“À, trái tim của nữ nhân đã động tâm. Trái tim của nữ nhân gì chứ?” Đường chủ đứng lên, biểu tình hung ác nham hiểm, “Đây chẳng qua chỉ là một khối thịt nhão mà thôi!” Ông ta nhìn chăm chăm Ngọc Trần, từ trong ngực móc ra một khối băng. Khối băng cứng rắn như đá, phản chiếu ánh sáng yếu ớt từ bên ngoài, ngay lập tức lấp lánh đến chói mắt, “Thứ ta muốn chính là tâm đầu huyết trong lòng người.”

Đường chủ hung tợn vứt băng thạch trên mặt đất. Băng thạch va chạm với bàn đá xanh tạo ra thanh âm thanh thúy, vọng ra khắp hành lang.

Ngọc Trần lẳng lặng nhìn khối băng thạch kia, cảm giác vừa lạ lẫn lại vừa quen thuộc.”

“Phong bế ký ức của người, áp chế thuật pháp của người, móc băng tâm của người ra, còn để nữ nhân quét rác kia đi dẫn dụ người, bày ra một ván cờ lớn đến như vậy, thứ ta muốn chính là tâm đầu huyết[2] đã tan nát cõi lòng kia của người!” Đường chủ tức giận đến mức ho khan ngay trên đại sảnh, “Nhưng người thật không hổ danh là một tuyệt

yêu, quả nhiên làn người có trái tim sắt đá như bàn thạch, cho dù thế nào cũng không có một chút động tình. Người cũng đã giết, nhưng trái tim của người cũng không rung động được nửa phần.”

[2] Giọt máu

Ngọc Trần giống như là nghe không hiểu những lời này, chỉ nhìn băng thạch trên đất ngẩn người.

Bên trong băng thạch có một chấm đỏ đang di chuyển, chắc là tâm đầu huyết trong miệng của đường chủ.

“Trái tim này của người, đục ta cũng đã đục, đốt ta cũng đã đốt, nhưng lại không thể làm được gì! Xem như mạng người lớn!” Đường chủ phất ống tay áo, quay người rời đi, “Cầm nó rồi rút đi!”

Đường chủ bỏ đi, Ngọc Trần nhặt băng tâm trên đất lên.

Cho đến tận lúc này, hắn cũng không có bất kì cảm giác nào gọi là đau lòng.

Hắn cầm băng tâm, đi ra khỏi đại sảnh. Trái tim đang nằm trên tay hắn. Hắn mở áo ra một chút, lồng ngực trắng như tuyết, sau đó chậm rãi tách ra một khe hở. Ngọc Trần thử bỏ băng tâm vào, không tốn nhiều sức lực thì trái tim của hắn đã trở về vị trí cũ.

Làn da khép lại, giống như hết thảy vẫn chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì.

Nhưng cũng là trong chớp nhoáng này, trong đầu hắn bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều ký ức.

Hắn đến từ một nơi băng tuyết ngập trời, bị giam cầm ở đó. Có một cô nương ngày ngày đều đến quét dọn nhà tù của hắn, cho hắn ăn uống. Cô nương đó là một cô nhi, chỉ có một ca ca ngu dại, vì để nuôi sống ca ca và chính mình nên đã đến Tuyết Nhạn đường này để kiếm kế sinh nhai. Rồi gặp được hắn.

Hắn hỏi nàng, người tên là gì.

Nàng nói: “Mọi người đều gọi ta là nha đầu.”

“Có danh tự khác không?”

“Không ai đặt cho ta hết.”

“Vậy ta đặt cho người một cái tên. Gọi là Oánh Tâm được không?”

“Oánh Tâm? Cái tên dễ nghe như vậy, có thể dùng để làm tên ta sao?”

“Đương nhiên.”

“Ta có danh tự rồi! Vậy... Vậy ta cũng có ngày sinh nhật nữa!” Oánh Tâm nói, “Lấy ngày đặt tên hôm nay làm ngày sinh của ta luôn, có được không? Sau tiết Kinh Trập một ngày, vừa khéo, rất dễ nhớ.”

Sau tiết Kinh Trập một ngày.

Ngọc Trần từng bước từng bước đi ra ngoài đại sảnh, ánh nắng phía bên ngoài chói chang như thiêu đốt mắt hăn.

Giống như đã trở về ngày hôm đó, lưỡi kiếm của hăn lạnh lẽo, đâm vào trong tim nàng. Nàng hỏi hăn, “Chàng nhất định phải ra tay vào hôm nay sao?”

Hăn trả lời đúng vậy.

Cho đến hôm nay, hăn mới biết được, hết thủy đều là một ván cờ. Vì để lấy được tâm đầu huyết tử trong tim hăn, nên bọn chúng mới cố ý để hăn gặp Oánh Tâm, nhiệm vụ là muốn hăn làm cho Oánh Tâm động tâm với mình, nhưng kỳ thật lại là muốn hăn vì Oánh Tâm mà tan nát cõi lòng.

Thế nhưng những tên phàm nhân này tại sao lại không biết, trái tim đang ở bên ngoài cơ thể thì làm sao có thể tan nát được.

Chỉ khi trái tim trở về bên trong thân thể, cảm giác được sự đau đớn của thể xác, thì mới có thể vỡ vụn thành từng mảnh được.

Ngọc Trần bước lên một bước, trong lòng đau nhức, một ngụm máu tươi phun lên cổ họng, tâm đầu huyết tử trong miệng bị sặc ra.

Bên cạnh lập tức có người đang kinh hỉ la lên, “Tâm đầu huyết của tuyệt yêu! Hăn phun ra rồi! Cuối cùng sự đánh cược của đường chủ quả nhiên là không sai.”

Hắn quay đầu lại nhìn, là một trong những huynh đệ trong giáo phái hắn đã gặp ở Giang Nam, là người vào đêm mưa ngay tiết Kinh Trập đó nói với hắn, người nhìn đi, Oánh Tâm mời người uống rượu, vá áo cho người, cho dù người lãnh đạm với nàng ta thế nào thì nàng ta cũng vẫn mỉm cười với người. Nàng ta nhất định đã động tâm với người rồi.

Hết thầy đều là một ván cờ.

Ngọc Trần ngã trên mặt đất, bên cạnh lập tức mấy người bước đến, “Mau rạch lồng ngực của hắn ra. Bên trong chắc chắn vẫn còn máu mới.”

Bọn họ xé toang lồng ngực của hắn.

“Trái tim đâu?”

“Trái tim của hắn đã tan nát thành bụi phấn rồi, những giọt máu trên mặt đất là những giọt cuối cùng.”

Tất cả mọi người đều dứt bỏ hắn, dững mãnh lao về hướng vết máu trên đất.

Ngọc Trần nhìn lên bầu trời. Mùa hè sắp đến rồi, nhưng vì sao lồng ngực của hắn lại lạnh đến như vậy? Đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy thân thể của mình lại lạnh đến như vậy.

Oánh Tâm ngày đó, cũng như thế này có phải không?

Ngã trên mặt đất lạnh như băng, bị hắn rạch toang lồng ngực...

Hắn tại sao, lại có thể hư hỏng như vậy, mà tại sao Oánh Tâm có thể cho đến cuối cùng cũng không phát ra một tiếng rên rỉ vì đau nhức chứ?

Rõ ràng, là đau nhức đến như vậy.

Thế giới của Ngọc Trần dần trở nên tối đen. Trước kia hoàn toàn bị màn đêm bao phủ, hắn nghe thấy bốn phía đều là thanh âm kêu rên và đau đớn liên tiếp.

Lúc Tuyết Nhạn đường chủ nghe thấy tâm đầu huyết của tuyết yêu cuối cùng cũng bị phun ra thì vội vã chạy đến đại sảnh. Nhưng làm thế nào ông ta cũng không nghĩ tới, vào thời khắc cuối xuân, trên đại sảnh

của ông ta lại có băng lãng trải dài, tựa như băng tuyết đến từ địa ngục, đâm xuyên lồng ngực toàn bộ đệ tử xung quanh của hắn.


Tuyết Nhạn đường chủ cả kinh lùi lại một bước, nhưng khi thấy bên trong khối băng trắng lóa như tuyết là một chấm đỏ tươi bắt mắt thì hắn lại tiến lên một bước. Cũng chính trong nháy mắt này, băng lãng trên mặt đất đột nhiên dựng đứng, trực tiếp chọc thủng cổ họng của ông ta, treo ông ta lơ lửng giữa không trung.

Máu tươi tí tách rơi xuống. Làn gió mát cuối xuân nhẹ nhàng thổi, thổi qua lồng ngực đã bị xé toang của tuyết yêu trên mặt đất, bột phấn trong lồng ngực phiêu tán theo gió, tản ra trong không trung, tựa như một trận tuyết óng ánh[3].

[3] Chữ 莹 trong óng ánh (晶莹) cũng chính là chữ Oánh 莹 trong tên Oánh Tâm (莹心). Còn tuyết thì mọi người biết rồi ha.

# Hoàn.

✕ 02.11.2018 – 04.11.2018 ✕

Xoài: Mình cũng không biết phải phát biểu gì cho bộ truyện hoàn đầu tay trong nhà nữa =)))) Chỉ là cảm thấy thương Oánh Tâm, kiểu con gái càng mạnh mẽ thì khi bị tổn thương càng làm mình thấy xót, thương cả Ngọc Trần nữa. Cứ xem như hai người đều đã hóa thành một cơn tuyết óng ánh cùng nhau đi. Mình cực kì thích hình ảnh này của tác giả luôn  Tuy Cửu gắn tag là BE, nhưng ít nhất những người phải trả giá đều phải đã hết. Mong mọi người sẽ thích truyện!

Thường những bộ ngắn thế này của Cửu mình đọc 10 thì khóc hết cả 10, nhưng quyển này lại không TvT Không biết là do bị chai lỳ cảm xúc hay do mình edit nên mạch truyện trong đầu không liền mạch nữa.

Và mong những bạn nếu có ý định reup thì hãy đọc kĩ yêu cầu của mình trong mục lục! Xin cảm ơn!

# Table of Contents

[GIỚI THIỆU](#)

[Tiết tử](#)

[Hồi 1](#)

[Hồi 2](#)

[Hồi 3](#)

[Hoàn.](#)